

Ιερομόναχος Ευστάθιος Νεοσκητιώτης (1922 - 7 Αυγούστου 1981)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Ευστάθιος Νεοσκητιώτης, καλός Πνευματικός και άνθρωπος της προσευχής
Ιερομόναχος Ευστάθιος Νεοσκητιώτης, καλός Πνευματικός και άνθρωπος της προσευχής

Ο κατά κόσμον Ευστάθιος Παπαγεωργίου του Γεωργίου γεννήθηκε στο Παλαιοχώρι Λευκωσίας Κύπρου το 1922. Οι φτωχοί γονείς του μικρό τον έστειλαν στη Λευκωσία να μάθει την τέχνη του ξυλουργού. Η αγάπη του για την Εκκλησία και ο τακτικός εκκλησιασμός του συγκίνησε αγαθούς κληρικούς και τον συνέδραμαν να σπουδάσει τη θεολογία στην Αθήνα.

Ο Γέροντας Ευστάθιος (δεξιά) στη σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης
Ο Γέροντας Ευστάθιος (δεξιά) στη σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης

Το 1949 εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε διάκονος και το 1957 πρεσβύτερος. Αμέσως μετά αναλαμβάνει καίριες θέσεις στην Εκκλησία της Κύπρου. Το 1960 τοποθετείται αρχιερατικός επίτροπος Αμμόχωστου και πρόεδρος του εκεί εκκλησιαστικού δικαστηρίου. Δεν άργησαν να φανούν οι ποιμαντικές του ικανότητες και το κάλλος της ψυχής του. Οι θείες Λειτουργίες, τα κηρύγματα και οι εξομολογήσεις του φανέρωναν το ψυχικό του μεγαλείο. Επικαλούμενος λόγους υγείας αρνείτο επίμονα την ανάδειξή του σε επίσκοπο. Μέσα του έκαιγε άσβεστος ο πόθος ν' αποσυρθεί προς ησυχία, νήψη και προσευχή. Η αφιλοδοξία του και η ταπείνωσή του ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά της ζωής του. Όσο έφευγε τις τιμές, τόσο του προσφέρονταν. Επιθυμούσε να τελειώσει τον βίο του στη μονή του Αγίου Βαρνάβα. Μετά όμως την τουρκική εισβολή και την προσφυγιά έστρεψε την καρδιά του στο Άγιον Όρος.

Κατέφυγε στην ιερά Νέα Σκήτη το 1978, στην υπακοή του Γέροντος Ελπιδίου († 1983). Οι τιμές που είχε, οι ασθένειες που τον ταλαιπωρούσαν, δεν τον δυσκόλεψαν να ταπεινωθεί και να υπακούσει. Έτσι έγινε πιο ταπεινός και πιο

αγαθός και γι' αυτό πιο αγαπητός και πιο θαυμαστός. Ο γνώριμός του Γέροντας Ιωσήφ Βατοπεδινός († 2009) τον χαρακτηρίζει πράο, ανεξίκακο, μακρόθυμο, υπάκουο, άοκνο, σεβάσμιο και γαλήνιο. Έτσι τον έβλεπαν και οι συνασκητές του, τους οποίους ποτέ δεν λύπησε, δεν σκανδάλισε, δεν παραμέλησε και παρέβλεψε. Είχε καθαρή, ευαίσθητη και λεπτή καρδιά και γι' αυτό ο Κύριος τον χαρίτωσε.

Ο Γέροντας Ευστάθιος (αριστερά) με τον Γέροντα Ελπίδιο

Image not found or type unknown

Ο Γέροντας Ευστάθιος (αριστερά) με τον Γέροντα Ελπίδιο

Ως εφημέριος του Κυριακού εισήλθε σε αυτό παρά το ότι οι θύρες ήταν κλειδωμένες. Ήλθε στη σκήτη ν' αναπαυθεί και κοπίαζε πιο πολύ, με το να εξυπηρετεί τον Γέροντά του και τους αδελφούς του. Η θεία χάρη τον παραμυθούσε

εξαίσια. Στη θέρμη της προσευχής του δεν μπορούσε να διακόψει την κατάνυξη. Πλημμύριζε το κελλί του άρρητη ευωδία. Θεωρούσε ο ταπεινόφρων ότι έτσι συμβαίνει σε όλους τους μοναχούς. Ήταν αλήθεια, εκλεκτό σκεύος της θείας χάριτος. Με χαρά ψυχής άφατη έλαβε το μέγα και αγγελικό σχήμα των μοναχών. Στη σκήτη έμεινε περίπου 1200 ημέρες. Η από εικοσαετίας ασθένεια του σακχαροδιαβήτη τον οδήγησε νωρίς στον θάνατο. Ανεπαύθη στις 7.8.1981, μεθέορτα της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, λουσμένος στις ανταύγειες του Θαβωρείου φωτός.

Ο Γέροντας Ευστάθιος στον κήπο της Καλύβης του

Ο Γέροντάς του Ελπίδιος, ένα χρόνο μετά την εκδημία του π. Ευσταθίου, μας είπε γι' αυτόν: «Τρία χρόνια εδώ δεν άνοιξε το στόμα του να κατηγορήσει κανέναν. Όλους τους επαινούσε, όλους τους δικαιολογούσε και πάντα ήταν γλυκός στους τρόπους και στις συναναστροφές του. Δεν αρνήθηκε σε κανέναν καμμία εξυπηρέτηση εδώ στη σκήτη. Μετά την κοίμησή του όλο το Άγιον Όρος τον μνημόνευε, όλοι όσοι δηλαδή τον γνώρισαν. Στο 40θήμερο μνημόσυνο του π. Ευσταθίου, καθώς ετοιμαζόταν ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου για τη Θεία Λειτουργία και το μνημόσυνό του, του παρουσιάσθηκε ο π. Ευστάθιος με τα ιερατικά του άμφια ενδεδυμένος, λαμπρός και χαμογελαστός. “Δεν πέθανες εσύ;”, τον ρωτά έκπληκτος ο αρχιεπίσκοπος. “Δεν πέθανα. Ζω, ζω...” του απαντά εκείνος. Την ημέρα της κοιμήσεώς του, η μητέρα του τον είδε και αυτή ενδεδυμένο τα ιερατικά του και να της λέει: “Μη φοβάσαι μητέρα, είμαι καλά, μη φοβάσαι, να έχεις κουράγιο...”. Όταν πήγαν να την ειδοποιήσουν για τον θάνατό του, εκείνη τους είπε: “Γνωρίζω, γνωρίζω είναι καλά ο υιός μου, μου το είπε το πρωί ο ίδιος...”. Και μέχρι τώρα της παρουσιάζεται και την παρηγορεί. Είναι δυνατόν αυτή η ψυχή να μη σώθηκε; Με τόσα κατορθώματα, με τόση ταπείνωση... Τον είδα κι εγώ. Τις ημέρες που ανεπαύθη, τον είδα επάνω στον άμβωνα να κηρύττει χαρούμενος. Όταν εν τη ζωή ένας καλός ιεροκήρυκας. Τρία χρόνια εδώ δεν άνοιξε το στόμα του να πει τίποτε... Όταν καλός Πνευματικός και άνθρωπος προσευχής...».

Ο Γέροντας Ευστάθιος (αριστερά) με τον Γέροντα Ελπίδιο

Image not found or type unknown

Ο Γέροντας Ευστάθιος (αριστερά) με τον Γέροντα Ελπίδιο

Σε επιστολή του προς πνευματικά του τέκνα, λίγο προ της κοιμήσεώς του, μεταξύ άλλων ωραίων έγραψε: «Το Άγιον Όρος είναι αγιασμένο με την παρουσία της Παναγίας και την ευωδία πολλών αγίων λειψάνων και θαυματουργών εικόνων, ως και με την αγία και ασκητική ζωή των μοναχών... Η Παναγία, όπως εβεβαίωσε τον Πέτρο τον Αθωνίτη και κατά καιρούς άλλους αγίους μοναχούς, είναι η βοηθός και η οικονόμος και η ιατρός των μοναχών του Αγίου Όρους, που κάνουν όλα τους τα καθήκοντα. Είναι κοινώς λεγόμενο, και το παρατήρησα, ότι οι μοναχοί μετά θάνατο δεν ξηραίνονται, αλλ' έχουν ευλυγισία. Αγωνίζομαι και εγώ όσο μπορώ να με ελεήσει ο Κύριος, γι' αυτό σας γράφω να αγωνίζεσθε και σεις και να

προετοιμαζόμεθα να δώσουμε καλή απολογία ενώπιον του Κυρίου εν ημέρα Κρίσεως».

Ιερομόναχος Ευστάθιος Νεοσκητιώτης, καλός Πνευματικός και άνθρωπος της προσευχής

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Μιχαήλ Κουφέττα, Αρχιμανδρίτης Ευστάθιος Παπαγεωργίου (1922-1981), 'Ορθόδοξη Μαρτυρία 8/1982, σσ. 29-31. Ευσταθίου ιερομ.. Επιστολή, Ορθόδοξη Μαρτυρία 40/1993, σσ. 68-69. Ιωαννίδη Κλείτου, 10 Κύπριοι Άγιοι Γέροντες του εικοστού αιώνας, Λευκωσία 1997, σσ. 95-107. Ιωσήφ Βατοπεδινού μοναχού, 'Οσίων Μορφών αναμνήσεις, Άγιον Όρος 20031 σσ. 131-136.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β' - 1956-1983, σελ. 1013-1017, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.